

John F. Kennedys tale ved sin indsættelse som præsident den 20. januar 1961

Vi er samlet her i dag ikke for at fejre et partis sejr, men for at fejre friheden - en fejring, der betegner en afslutning såvel som en begyndelse, fornyelse såvel som forandring. For jeg har aflagt for Jer den samme højtidelige ed, som vore forfædre formulerede for næsten ét trekvart århundrede siden.

Verden er en helt anden nu. For mennesket har i sine dødelige hænder magt til at afskaffe alle former for menneskelig fattigdom og enhver form for menneskeliv. Og dog er de samme revolutionære idealer, som vore forfædre kæmpede for, stadig på spil kloden over - overbevisningen om, at menneskets rettigheder ikke kommer fra statens velvilje, men fra Guds hånd.

Vi må i dag ikke glemme, at vi er arvinger til denne første revolution. Lad nu her fra dette sted det budskab udgå, til ven som til fjende, at faklen er blevet overdraget til et nyt slægtled af amerikanere - født i dette århundrede, hærdet af krig, belært af en vanskelig og bitter fred, stolt af vor historiske arv - og som hverken vil se på eller tillade, at de menneskerettigheder, som denne nation altid har bekendt sig til, og som vi bekender os til i dag hjemme som kloden over, langsomt afskaffes.

Lad enhver nation vide, hvad enten den ønsker os det godt eller slet, at vi vil betale enhver pris, bære enhver byrde, møde enhver modgang, støtte enhver ven og modsætte os enhver fjende for at sikre frihedens overlevelse og fremgang.

Så meget lover vi - og mere til.

Vi tilsiger vore gamle allierede, hvis kulturelle og åndelige rødder vi har tilfælles, trofaste venners loyalitet. I forening er der meget lidt vi ikke kan udrette i et utal af samarbejdsprojekter. Hver for sig er der meget lidt vi kan udrette - for vi vil ikke vove at imødegå en mægtig udfordring, hvis vi er uenige og splittede.

De nye stater, som vi byder velkommen i de fries rækker, giver vi vort ord på, at én form for kolonistyre ikke er faldet bort blot for at blive erstattet af et meget mere jernhårdt tyranni. Vi skal ikke altid forvente, at de vil støtte vore anskuelser. Men vi vil altid håbe, at de vil yde deres egen frihed den stærkeste støtte - og huske på, at de, der tidligere var dumme nok til at stræbe efter magten ved at ride på tigerens ryg, endte indeni.

De folkemasser, der i hytter og landsbyer den halve klode over kæmper for at bryde elendighedens lænker, tilsiger vi vor bedste indsats for at hjælpe dem til at hjælpe sig selv så længe det behøves - ikke fordi kommunisterne måske gør det, ikke fordi vi vil have deres stemmer, men fordi det er det rigtige at gøre. Hvis et frit samfund ikke kan hjælpe de mange, der er fattige, kan det ikke beskytte de få, der er rige.

Vore søsterrepublikker syd for grænsen giver vi et særligt løfte - at vi vil omsætte vore gode ord til gode gerninger - i en ny alliance for fremskridt - at vi vil bistå frie mennesker og frie regeringer med at kaste fattigdommens lænker af sig. Men denne håbets fredelige revolution skal ikke blive fjendtlige magters bytte. Alle vore naboer skal vide, at vi vil slutte os til dem for at imødegå aggression eller undergravende virksomhed nogetsteds inden for det amerikanske kontinent. Og alle andre magter skal vide, at denne halvkugle har til hensigt at forblive herre i sit eget hus.

De selvstændige staters verdensforsamling, de Forenede Nationer, vort sidste bedste håb i en tidsalder, hvor krigens værktøjer udvikles langt hurtigere end fredens, giver vi vort fornyede løfte om vor støtte - til at forhindre, at den blot bliver et forum for skældsord - til at styrke dens beskyttelse af de nye og de svage - og til at udvide dens myndighedsområde.

Endelig giver vi de nationer, der måtte gøre sig til modstander af os, ikke et løfte, men en opfordring til at begge parter påny begynder en stræben efter fred, før ødelæggelsens mørke kræfter udløst af videnskaben kaster hele menneskeheden ud i planlagt eller tilfældig selvudslettelse.

Vi skal ikke friste dem med svaghed. For kun når vore våben uden ringeste tvivl er tilstrækkelige, kan vi uden ringeste tvivl være sikre på, at de aldrig vil blive anvendt.

Men to store og mægtige grupper af nationer kan heller ikke være trygge ved vor nuværende kurs - begge parter overbebyrdede af omkostningerne ved de moderne våben, begge med rette stærkt bekymrede over den stadige spredning af det dødbringende atom, og dog begge i kapløb om at tippe den usikre terrorbalance, som hindrer menneskehedens endelige krig.

Så lad os begynde påny - begge parter ihukommende, at anstændighed ikke er et svaghedstegn, og at oprigtighed altid skal stå sin prøve. Lad os aldrig forhandle af frygt. Men lad os aldrig frygte at forhandle.

Lad begge parter undersøge hvilke problemer der forbinder os i stedet for at belaste de problemer, der skiller os.

Lad begge parter for første gang fremlægge seriøse og præcise forslag til inspektion og kontrol af våben og bringe den absolutte magt til at udslette andre nationer under absolut kontrol af alle nationer.

Lad begge parter påkalde videnskabens vidundere i stedet for dens rædsler. Lad os sammen udforske stjernerne, erobre ørkenerne, udrydde sygdom, tappe oceanets dybder og anspore kunst og handel.

Lad begge parter i forening adlyde Esajas bud i alle klodens hjørner - at "fjerne de tunge byrder...og lade de undertrykte få deres frihed."

Og hvis et samarbejds brohoved kan skubbe mistænksomhedens jungle tilbage, så lad begge parter gå sammen i en ny stræben, ikke efter en ny magtbalance, men en ny verdenslov, hvor den stærke er retfærdig og den svage tryk og freden sikker.

Alt dette vil ikke blive afsluttet i de første hundrede dage. Ejheller i de første et tusind dage eller i denne regerings levetid, eller måske ikke engang i vor levetid på denne planet. Men lad os begynde.

I jeres hænder, mere end i mine, kære medborgere, ligger afgørelsen af, om vor kurs bliver en succes eller en fiasko. Siden dette land blev grundlagt, er hvert slægtled af amerikanere blevet opfordret til at bevidne dets loyalitet over for nationen. Gravene med unge amerikanere, som har fulgt opfordringen til at tjene, går rundt om kloden.

Nu kalder trompeten på os igen - ikke for at vi skal bære våben, skønt våben behøver vi - ikke for at slås, skønt vi er kampberedte - men for at vi skal bære byrden af en lang kamp mellem lys og mørke, år ind og år ud, "glade i håbet, tålmodige i trængsler" - en kamp mod menneskets fælles fjender: tyranni, fattigdom, sygdom og krig.

Kan vi imod disse fjender smede en stor og verdensomspændende alliance, Nord og Syd, Øst og Vest, som kan sikre et rigere liv for hele menneskeheden? Vil I deltage i den historiske indsats?

I løbet af verdens lange historie har kun nogle få slægtled fået den rolle at forsvare friheden i dens mest farefulde time. Jeg viger ikke fra dette ansvar - jeg hilser det velkommen. Jeg tror ikke på, at nogle af os ville bytte plads med noget andet folk eller noget andet slægtled. Den energi, tro og ildhu, som vi tager med os i denne bestræbelse, vil tænde lys over vort land og alle dem, som tjener det - og gløden fra den ild kan virkelig lyse verden op.

Og derfor, mine amerikanske medborgere: spørg ikke hvad dit land kan gøre for dig - spørg hvad du kan gøre for dit land.

Mine medborgere i hele verden: spørg ikke hvad Amerika kan gøre for dig, men hvad vi sammen kan gøre for menneskets frihed.

Til slut, hvadenten I er borgere i Amerka eller i verden, kræve af os den samme høje grad af styrke og offervilje, som vi beder Jer om. En god samvittighed er vor eneste sikre belønning, og historien vil fælde den endelige dom over vore gerninger. Så lad os gå i gang med at lede det land, vi elsker og bede om Hans velsignelse og Hans hjælp, velvidende at her på jord er Guds værk virkelig vort eget.